

De laatste dag van Augustus is onze nationale feestdag. Zoals in een gezin Moeders verjaardag een dag boven alle andere dagen is.

En dit jaar is er bijzondere vreugde in 't hart van allen die in hun jeugd hebben leeren zingen het bekende

God met Neerland en Oranje
Is het schoon drievoudig snoer,
Onverbreekbaar sedert Spanje
Werd verdreven van ons roer.

Terwijl zoo menige vorst sedert den vorigen laatsten Augustusdag zijn kroon heeft verloren en den troon moest verlaten, kunnen wij God danken dat Koningin Wilhelmina tot nu toe onze vorstin is gebleven, door wie, gelijk onze vaders het zoo kernachtig uitdrukten, „het Hem belijft ons te regeeren.” En ofschoon we niet weten wat de toekomst in haar schoot verbergt, toch ademen we weer wat vrijer dan in de laatste jaren het geval kon zijn en hebben we een gevoel alsof het ergste gevaar is geweken. In den dag der benauwdheid heeft God ons uitgeholpen. Zullen we Hem nu ook eeren?

Laat ons niet vertragen in ons bidden, inzonderheid op den 31sten Augustus, voor onze veelgeliefde Koningin. Een biddend volk is voor een vorstin, die den Heere vreest, wat ze het meest op prijs stelt. En bidden kunnen we allen.

Zou dat werkelijk zoo zijn? Heb ik daarmee niet te veel gezegd? En als we kunnen bidden voor onze Koningin, doen we het dan ook? Zoo ja, dan viëren we den jaardag van Koningin Wilhelmina op de rechte wijze mee.

Toen voor de eerste maal onze Koningin verjaarde, wist ze daar zelf natuurlijk nog niets van. Maar *ik* was al oud genoeg om er alles van te weten. En er had toen iets plaats dat ik jullie wil vertellen.

De Koninklijke familie vertoefde in den zomer van 1881 op het Loo te Apeldoorn en besloot op den 31sten Augustus het park van het paleis voor het publiek open te stellen ten einde met en te midden van het volk, den eersten verjaardag der Prinses te vieren. Dat was recht naar den zin van de bewoners van Apeldoorn en ze namen zich voor te laten blijken, hoezeer ze deelden in de vreugde van het Koninklijk gezin. En de kinderen zouden daarbij niet achter blijven.

's Morgens om 10 uur kwamen de schoolkinderen onder begeleiding van hun onderwijzers en onderwijzeressen naar het paleis en stelden zich op het voorplein op, met de bedoeling de jarige prinses te zien, toe te zingen en een cadeau aan te bieden. Al spoedig verscheen de verzorgster der prinses met de jarige op den arm op het bordes. Je kunt begrijpen dat er aan het gejubel schier geen einde kwam. En toen mochten allen onder het zingen van ons Wilhelmus in een lange rij langs de prinses marcheeren, zoodat ze het blozende koningskind van nabij konden zien.

Nadat dit gebeurd was kwamen eenige meisjes, in het wit gekleed, met Oranje-sjerpen om, naar voren om namens alle kinderen een cadeau aan te bieden, bestaande in een bouquet waarin een prachtige beker was verborgen. De bouquet was te groot om Prinses Wilhelmina in handen te geven maar toen men haar den beker voorhield, strekte ze er de kleine handjes naar uit. Wat zagen duizenden oogen, tintelend van blijdschap, het aan, toen de jarige den beker in de hand nam en een oogenblik vasthield. En er ging een uitbundig gelach op toen, al heel gauw, de kleine Prinses het mooie cadeau met een forschen zwaai op den grond wierp, alsof ze er niets van wou weten.

Maar de ouders aanvaardden met dankbaarheid het eenvoudige huldeblijk dat door de Apeldoornsche jeugd het koningskind was toegedacht. En het zou mij niets verwonderen, als onze Koningin nog den beker bezat, dien ze op haar eersten verjaardag cadeau kreeg.

